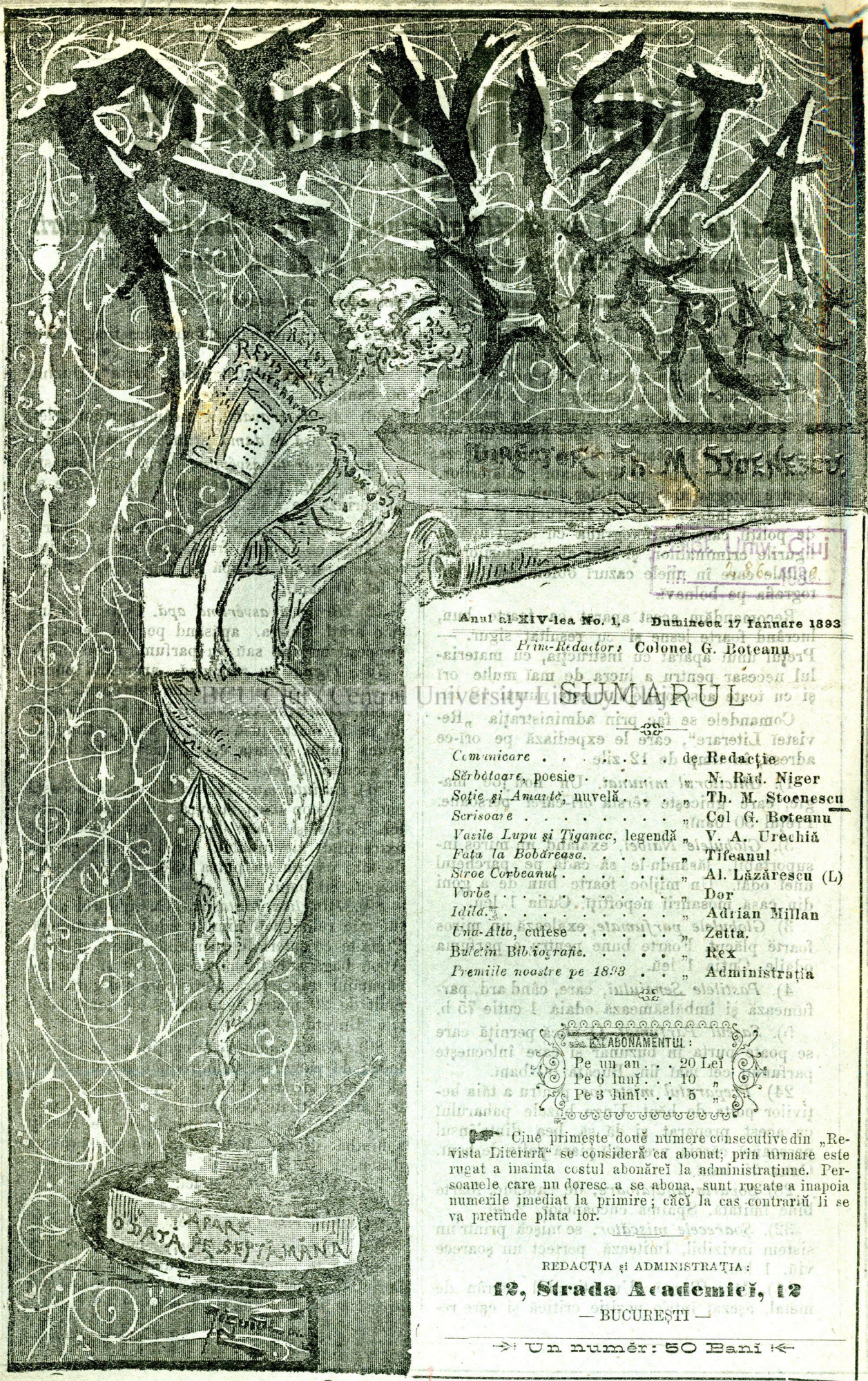

279776

ARZUTUJ ITIVN

Redactor: Th. M. Stocnescu

Univ. Cluj
 1913
 1914

Anul al XIV-lea No. 1, Duminică 17 Ianuarie 1893

Prim-Redactor: Colonel G. Boteanu

SUMARUL

Comunicare	de Redacție
Sărbătoare, poezie	N. Răd. Niger
Sotie și Amant, năvelă	Th. M. Stocnescu
Scrisoare	Col. G. Boteanu
Văzile Lupu și Tigance, legendă	V. A. Urechia
Fata la Bobăreasa	Tifeanul
Siroe Corbeanul	Al. Lăzărescu (L)
Vorbă	Dor
Idilă	Adrian Millan
Una-Alto, culise	Zetta.
Buletin Bibliografic	Rex
Premiile noastre pe 1893	Administrația

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . . . 20 Lei

Pe 6 luni . . . . . 10 "

Pe 3 luni . . . . . 5 "

Cine primește două numere consecutive din „Revista Literară” se consideră ca abonată; prin urmare este rugat a înainta costul abonării la administrație. Persoanele care nu doresc a se abona, sunt rugate a înapoia numerile imediat la primire; căci la cas contrariu li se va pretinde plata lor.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:

12, Strada Academiei, 12

— BUCUREȘTI —

Un număr: 50 Bani

„LUPTA PENTRU LUMINĂ“

„LUMINA PRIN LUPTĂ“

REVISTA LITERARĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMANA

Director: TH. M. STOENESCU.

|| Prim-Redactor: Colonel G. BOTEANU.

COMUNICARE

Comunicăm cetitorilor noștri că redacțiunea „Revistei Literare“, reorganizându-se pe noi baze, în scop de-a da un avânt mai puternic ideii de progres literar ce urmărește, — ceea ce va necesita o muncă îndoită pentru viitor, — a ales ca prim redactor al revistei pe d-nul Colonel G. Boteanu, unul dintre cei mai vechi și mai asidui membri ai acestei redacțiuni.

În urma acestei alegeri, d-nul Colonel Boteanu a primit cu mulțumire sarcina ce i s'a desemnat de către colegii săi.

În ceia ce privește decî redacțiunea, colaboratorii revistei, se pot adresa de azi înainte Primului ei Redactor, ca și Directorului ei.

Administrația.

SĂRBĂTOARE

Se dase svon în lume de-o mare sărbătoare...
Iar Națiile toate de veacuri trăitoare,
Se adună în cete pe-un câmp nemărginit
Cât nu zărea Apusul pe mândrul Răsărit;

Mânate de-o voință stăpână peste ele,
Din patru părți a lumii, ca valuri ușurele
Pe-o albie făcută, curgeau, mereu curgeau
Și 'n mare liniștită acolo se strîngeau...

Din funduri depărtate se nălucau privirei
Palate adăncite în liniștea Mărirei, —
Clădiri strălucitoare sub bolta de azur,
Atât de admirate într'un prelung murmur..

Splendidă locuință *Regalitatea* are,
Această suverană atât de veche, care
Pornită de la oameni, pe oameni stăpânind,
Pe sine se socoate ca de la Cer pornind..

Prin apriga-i voință și 'ntr'al ei sacru nume
Supusă se adună întreagă-această lume,
Ca să sărbătorească acest nou milenar
De când *Regalitatea* se 'nchipue un far...

Acei ce execută puterea suverană
Au poruncit mulțimei să 'și uite ori-ce rană.
Și 'n cât mai mândre haine, cu ochi surizători,
Din zilele prescrise să facă sărbători...

O! da, *Regalitatea*, această tiranie,
Când își sărbătorește pompoasa ei domnie,
Voiește ris pe buze pârлите de dureri
Și 'n ochi svîntați de lacrimi văpae de plăceri

Un tron enorm de aur și purpură regală
S'arată într'o parte din câmpeneasca sală
Cu zărea drept perete, cu cerul drept tavan,
Cu pașiștea în locul covorului persan...

Și cornuri, și trompete, și tobe, și lăute
Stău gata să înalțe cântări neîntrecute,
Spre gloria Puterii stăpână pe pământ;
Și-a ei urmare 'n veacuri cu-aceiași legământ.

Și pe de-lături oastea stă mândru 'nșiruită
Atât de îndrăzneată și atât de firuită
Că razele de soare în drum când se 'ntâlneau
Cu firul de pe dânsa scânteii împrăștiu...

Zid viu de minți și inimă cu simț, făr' de voință
La semnul Suveranei se mișcă 'n neștiință;
Dintr'un capriciu numai, patriotism numit
Adesea, ea îl mână ca val nestăvilit

În luptele de moarte, să sfarme, orî să fie
Sfârmat... căci o voește cumplita Tiranie,
Regalitatea! Ostea e brațul ei armat;
Poporul i o compune; el chiar se dă legat;

Poporul o admiră pe-această mândră oaste,
Unealtă de-asuprire ce i-a ieșit din coaste;
Poporul, de atâta splendoare fermecat,
Nerăbdător, așteaptă promisul său Sabbat...

De-o dată viu răsună în spațiu fanfare:
E hymnul Tiraniei... Puternică strigare
Inconștient pornește din ăst orbit popor;
Sosește Suverana într'un splendid decor:

Ostașii de elită,—elită de paradă,—
Înlătură mulțimea, croește largă stradă;
Și defilarea 'ncepe: Înălți prea sfinți Prelați
În scumpele odăjdii de aur îmbrăcați,

Cu cruci și evanghelii în pietre prețioase,
Cu prapuri de mătăsurî, cu vase luminoase,
Cu smirnă și tămâie, cu sîntele cântări
Ce dau fiori în inimă și 'ndemn de 'ngenuchiări

Și trec curtenii falnici cu fețe radioase,
Cu trupurile nalte, cu inimile joase,
Artiști în lingușire, fățarnici credincioși,
Hidoasă camarilă de netrebuincioși;

Și mulți măi sînt de par'că nu pot s'aibă număr
Ei sprijină puterea cu 'ncovoieri de umăr
Și dau Regalității, ca dânsa să le dea:
Ei pot serba cu rivnă tot ce serbează Ea..

Sub baldachin de aur și purpură, apare
În urma lor și 'n mijloc ciudată 'nfățișare
Sub chipul de femeie, un corp lung, deșirat,
Obraz sbărcit și palid, aproape descărnat;

Și dusă de miniștri încet, de subțioară,
Abia pășește, gata să cadă și să moară
Aproape la tot pasul... Pe-al ei grumaz osos
Mantaua cea regala atârnă greu în jos...

O! cât e de bogată acea manta regală
Și ce putreziciune acopere cu fală!...
Și acea putreziciune încoronată, ce
Pe ea d'abia se ține, stăpânitoare e!

Și ține 'n mâna-i slabă de tot tremurătoare
Destinele atâtor noroade grăitoare,
Atâtor minți și inimă ce cugetă, simțesc,
Se 'nchină-acestuî Monstru și nu se îngrozesc.

În falnicu-i cortegiū *Regalitatea*, iată
Pe tronul ei se urcă, la umbletu-i înceată,
Iar lumei să năzare, în strălucirea ei,
Măreață Stea ce-aruncă văpae și scînteii!

Și toți umil se pleacă l'a tronului picioare
Căci e *divină* doară mărita Domnitoare...
Și muzicile cântă... Curtenii sunt voioși...
Prelații 'nalță rugă, la ceruri, cuvioși...

Cum? cine în mulțimea pios 'ngenuchiată
Stă încă în picioare, cu fruntea neplecată,
În jur privind cu milă, și cu adânc dispreț
La Suverana mândră în hainele-i de preț?...

Acel ce stă de-o parte, pierdut în depărtare,
Pierdut între mulțime, în simplă 'nvestmîntare,
La chip frumos și tîner, la corp robust, legat,
Pe-a căruî frunte largă e geniul săpat,—

Modest de 'nfățișare și aprig pe privire
Ce par'că 'n ochi și adună întreaga lui simțire
Vădește-acea tărie a omului merit
Un scop măreț să aibă în lume de 'mplinit...

Din el pornesc în juru-i curențe vrăjitoare
Precum pornesc din aier suflări aromitoare;
Făr' a-i pricepe vraja, te simți spre el atras;
O! Geniul se presimte de la întăiul pas!

Cu brațe 'ncruciate pe piept, ca în visare,
Cu ochii săi cuprinde sërmana adunare
Ce-atât de umilită pe loc s'a prosternat
Ca să se 'nchine-acestuî schelet încoronat

În ochii lui lucește o lacrimă de milă
Pentru această turmă adusă-aci în silă
Momiță de cuvinte «serbare», «masă», «joc»,
Făr' a'și pricepe rolul umilitor, de loc !

Și cu dispreț pe urmă 'și-'ndreaptă-a lui privire
Spre-acea momâe veche ajunsă 'n trențuire,
Ce numai prin tradiții mai caută-a trăi
Și 'n curtezanî un sprijin mai poate a'și găsi !

Apoi, în cine știe ce lumi de taină pline,
De el cuprinse numai,—privirile-i senine
Să pierd, adânc vrăjite de-un vis nedespărțit
De gândul lui,—vis dulce părăndu-î împlinit !

Orî cât ar fi orbită de multa-î măreție,
Orî cât de-obicinuită privirea ei să fie
Să cate numa 'n juru-î, Stăpâna va vedea
Pe-acela ce respectul nu ar voi să-î dea,

Orî cât ar fi acela de tronul ei departe...
Există o simțire ce nu se ia din carte,
O teamă instinctivă, în cel mai întărit,
Să nu i se răpească un lucru mult iubit !

În clipele solemne de mândră sărbătoare
Să poate decî să fie vre o făptură oare
Cu gând de răzvrătire, cu ochiul impunător,
Ivit de-odată 'n cale cu chip răzbunător ?!

Regalitatea 'l vede... O ! nu'î închipuire,
Și face semn să tacă popeasca glăsuire.
— Să mi s'aducă 'ndată acel profanator
Ce n'are de nimica respect cuvenitor,—

Se 'ncearcă Suverana să strige 'ntăritată,
Cu vocea-î de bătrână în gātu-î sugrumată,
Cu fruntea încrețită, cu brațul drept întins,
Cu singura viață în ochiul ei aprins...

Soldatii gardei sale spre tîner se îndreaptă,
Din scumpa lui visare de-odată îl deșteaptă,
Și 'l iaă pe sus cu sila, neturburați și reci :
Brutala forță-ascultă ; ea nu întreabă 'n veci !

Adus printre mulțime l'a tronului picioare,
Cu-a sa privire mândră și-adânc pătrunzătoare
Cuprinde pe Regina : o ! să te îngrozești,
Așa e de urîță, d'aproape s'o privești !...

— De unde vii p'acea și cine ești, ne spune !
Rostește Suverana, ce mâinele își pune
La ochi, să vadă bine pe oaspele adus :
Tu, la serbarea Noastră nu ți-ai plecat supus

Genuchiî, ochii, fruntea... așa cum se cuvine ;
Tu nu respectî Credința, nu mă respectî pe Mine.
Răspunde dar, străine,—d'această zi străin,—
De unde ești și cine, de calcî un drept Divin !

— Sînt rîul căre curge în liniște adîncă
Din munți ascunși, pe câmpuri și mai ascunse
[încă,

Și care, drumu 'și sapă cu 'ncetul, dar mered,
Cu 'ncetu 'și strînge apa și s'adîncește greu,

Cu 'ncetul se revarsă și mai încet cuprinde,
Dar care peste totul odată se va 'ntinde,
Tot ce e vechi și putred dărîmînd și încînd,
Pentru clădire nouă un loc curat lăsînd...

Putere de la oameni, ai tu Regalitate,
Ce te socoî divină cu drepturi neschimbate,
Ruină-acoperită de purpură, ce crezi
Că lumea e creată spre ținere 'a obezi,

Și nu lași să pătrundă în jurul tău lumina
Științei, dătătoare de viață, cu deplina
Cunoaștere de sine, de drept și datorii,—
Cutremură-te astăzi când este să mă știî ;

Cutremură te ceată în veci lingușitoare,
Ce te lipești de tronuri ca négra lipitoare,
Și te îmbuibî de-onoruri, putere și desfrâu
Lăsînd Regalității la toate liber frâu ;

Cutremură te ceată cu negre lungi giubele
Ce porți în mână crucea și'n suflet patimi rele
Fățarnicie, calcul, deșertăciuni, și-acu
Îți dai cu tronul mâna ca să domnești și tu !

Sint Geniu 'nfrățirei popoarelor, plecate
Sub jugul tiraniei,—al tău, Regalitate !
Progresul sint, Lumina ! Eū de 'ntunerec fug
Și pregătesc tărîmul scăpării de subt jug !..

Privește-acastă lume,—inconscie grămadă
Ca un decor adusă la jalnica'ți paradă,
Și spune : înțelege mărirea ta ? O ! nu ;
Orbită, să supune, . și-aceasta vreî și tu !

Orbirea va dispărea, priceperea cu 'nctul
De subt argint și aur va lămuri scheletul
Puterei care-o ține în ghiare necurmat :
O ! 'ți-ai trăit viața, ruină de dărmat !

Serbează-ți milenarul acesta de pe urmă !
Ridică-te 'n picioare cuvântătoare turmă,
Și 'mă înțelege glasul, și înțelege-acum
Menirea ta în lume și primul pas pe drum ;

Ascute-ți judecata, cunoaște-ți umilirea,
In lanț vezi că te ține rușinea, lingușirea ;
Acei ce te înșeală, sînt cei ce te supun :
Destul de când ești numai o carne pentru tun !

Destul de când auzul mereu ți se 'mpuiază
Cu vorbe mari ce'n urmă ca plumbu 'ngreșiază
Căci fapta, după vorba ce-adânc te-a fermecat
In jertfe pentru tine la urmă s'a schimbat

noaște ce înseamnă o Patrie iubită,
Și Patria ce 'nseamnă la ceata aurită
Ce paște lângă tronuri hidoasele mării !
Cunoaște-te pe tine și-a tale 'ndatoriri.

Destul cu-atâta noapte și-atâta dibuire !
Innalte-se curagiul și dor de mîntuire !
Te scutură, mulțime, tocsinul când îl sun :
Căci soarele răsare și umbrele apun !

Am răsărit pe lume adevăratul soare :
Te du, Regalitate, atât de costătoare,
In veci nesățioasă, ce cât să ai, tot cei,
Ce'n veci nu dai nimica și'n veci tot ieși, tot ieși !

Uimiți Curtenj, Regină, de-atâta îndrăznire
Ascultă în tăcere și 'n frică-a lui vorbire.
Dar repede pe urmă în cunoștință 'și vin
Și starea acelor clipe o judecă deplin :

Noroadele 'n picioare ici, colo strînse 'n cete
Țin sfaturi între ele cu vocile încete ;
In ochii lor, pe fețe, trec repezi licăriri :
Lumina Conștiinței în primele 'mboldiri !

»Să piară îndrăznețul« în zelul său răcnește
Un Curtezan-Ministru și gardei poruncește...
Dar garda suveranei abia făcu un pas
Si fu pe loc oprită de îngrozitu-i glas :

Nu mai avea în față un om... ci omenirea,
Aceasta îi grăise ca unul... cu simțirea...
Din depărtata zare a roșului Apus
Un larg ocean de brațe se ridica în sus,

Cu sgomotul furtunei ce-adîncurile scoală
Și pune-adînc și față în groaznică răscoală ;
Și negrul val de oameni spre tron mereu venea
Și dintr'o clipă'n alta creștea, creștea, creștea...

Coloană 'nfricoșată de capete și brațe,
Ce'ntuneca vîzduhul, ce vrea să se acate
De tron și să-l copleșindă, să l sfărâme subt ea !
Si-acest colos acuma c'un singur glas vorbea,

In timp ce Majestatea,—în care înghețase
De tot acum *Divinul* cu care se ornase,—
Cu mâinile 'nclăștate de tron, timpit privea...
—Si glăsuia colosul... din trupu-i ce creștea—

— «O ! nu *Regalitate*, nu vei putea ucide
Pe-al înfrățirei geniū ce ura îți desfide...
Am aruncat sîmînța în rodnicul ogor :
Acum e chestiune de timp... de viitor !.

«O! Putregaiū de aur, ușoară țerna-ți fie !
In van te veți mai sbate în trista-ți agonie,
In van lingușitorii te vor mai susținea
Și lumii veți mai face... cât rău veți mai putea !

«Vi's ceasurile vieții de-acuma numărate
Curtenilor, și vouă, și ție... Majestate !
Iar sîrbătoare mîndră, cu-adevărat va sta
Cînd înfrățirea voastră, *Noroade*, veți serbal.»

N. Rădulescu-Niger

SOTIE ȘI AMANTĂ ¹⁾

— Nuvelă —

Elena Filioreanu, cu toate că împlinea
doi ani de cînd se măritase cu avocatul
Scarlat Filioreanu, cu toate că, la începutul
căsniciei, deosebirea de caractere promitea
un desnodămînt funest, totuși, prin pru-
dența și blîndețea ei cea mare, isbutise a
trăi încă cu dînsul, ba chiar a statornici o

1). Din Calendarul Ilustrat Bucureștian pe 1898.

asa zisa armonie conjugală, ce, din zi în zi, părea că devine și mai perfectă.

Se zicea,—lumea e rea în asemenea privințe,—că însoțirea lor fusese mai mult o afacere, de cât o căsătorie în adevăratul ei înțeles; că Filioreanu, având mai mulți creditori de cât prietenii, nu se interesase atât de calitățile miresei, cât de zestrea ei, și că,—dacă una ca asta s'ar putea crede,—ceruse deja oare-care aconturi, înainte chiar de a se face cuvenita logodnă.

În așa condițiunii, ori-cine își putea închipui sfârșitul unui asemenea târg, ce,—cu puțină rezervă,—nu era nici cel d'ânteiu, nici cel de pe urmă în marea piață a ra, porturilor noastre sociale.

Susțin însă unii că mai curând se desfac căsătoriile din dragoste, ca acelea întemiate pe calcul și chibzuală.

Tot ast-fel cugeta și Elena când se hotărâse a lua de bărbat un om mai pozitiv de cât toți aceia cari, până la densusul, îi făcuseră paradă de sentimente; iar convingerea ei se formă pe deplin, îndată ce porniră împreună pe îngusta cărare a vieții comune.

Ajunsesse chiar în acel moment când o femeie, după timp de nesiguranță, se încredințează, cu drept cuvânt, că viitorul îi este în sine cimentat cu o sinceră și neperitoare afecțiune.

Dar acei care fac zicătorile sunt adesea nedrepți; e au potrivit de minune că:

„Ce știe satul

„Nu știe bărbatul;

Nu au zis însă nimic despre o femeie, de al cărei bărbat vorbește toată lumea, și numai ea nu aude.

Adevărul era că Elena Filioreanu n'ar fi dat nici un crezământ gurilor rele, căci multe auzise la începutul căsătoriei, dar puține fuseseră adevărate. Ș'apoi, soțul ei îi inspirase atâta încredere, că însăși mărturia ochilor ei nu ar fi convins-o îndestul, când el s'ar fi abătut un singur moment de la datoriile lui.

Dacă 'l întreba unde se duce, când se va întoarce, în glasul ei nu era nici temere, nici bănuială: se interesa pentru el, nu pentru dânsa... Gelozia n'o mușcase încă de inimă. Lipsa or prezența lui, le socotea ca foarte firești: cea d'ânteiu având de scop a îndulci pe cea de-a doua.

Ducerea la tribunal în toate zilele de la 11 până la 4, plecarea într'un oraș sau altul, pentru două sau trei zile, după cerința proceselor, erau lipsiri obișnuite, de care Elena nu se plângea nici-o-dată. Dacă regreta ceva era numai că soțul ei își alesese o meserie obositoare, căci de multe ori sosea prăpădit de sdruncinarea... trenului, și îl sfătuia chiar că, mulțumită venitului de trei-zeci de mii de lei ce-i aducea zestrea, ar putea prea bine să se lase de dânsa.

Ambițiunea însă era argumentul lui cel mai puternic: «Un bărbat care crede numai în zestrea nevestei, e un trântor!»

Pe această sentință, ei țeseau une-ori teorii întregi, cari de cari mai contradictorii și mai haslii.

Câte-o-dată chiar, în încăpăținarea de a se convinge, alergau în camera unde era biblioteca, luau autorii, gesticulau, răsfoiau, dar nu găseau nimic în această privință.

După aprinderea unei asemenea discuții, după hohote de râs din partea lui și o bizară consternație din partea ei, Filioreanu, ca concluzie a argumentărei, inhăță la subțioară ghiosdanul cu dosarele și o plecă spre tribunal.

Elena îl petrecu până la ușă, îl amenință că nu se va da învinsă și apoi, întorcându-se în salonaș, se așeză la clavir, ale cărui clape nu le atinsese de multă vreme, căci vai!... măritișul e marele rival al acestui scump instrument din vremea fetiei.

Cercă să cânte.

Memoria n'o mai ajuta.

Deschise pe rând mai multe bucăți...

Degetele-i mergeau cu greutate. O umbră de jale trecu prin sufletul ei, odinioară plin de ideal, de poezie.

Și, pe când, răpită de gânduri, cu degetele

amorțite pe clape, se privi fără voie în luciul răsfrângător al clavierului de abanos, își văzu chipul ca într-o oglindă și tresări, înfiorată de un simțiment straniu, rece, neexplicabil... Era urâtă! Da!... Nu se crezuse nici-o dată frumoasă... Era chiar sigură de contrariu... De ce însă tocmai atunci, din senin, fără nici un motiv, mintea ei se înnegura, ca atinsă de un presimțiment nefast?

Un zîmbet instinctiv fulgeră pe buzele ei; fața îi se luminează. Nu!... Era în adevăr, urâtă! Dar avea, în schimb, ceva blând, dulce, seducător în sursul, în privirea ei...

Pe când reflecta ast-fel, un sgomot de afară o făcu să se ridice.

Pe scară se auzeau vociferări ce semănau a ceartă.

«Deschide!...

«Nu e acasă...

«Ba este!

«Ba nu!...

«Ba da!...»

Apoi, un amestec de protestări și de sueldi, urmate de hodorogeli ce se apropiau pe scară în sus, până la ușa antreului.

Elena alergă la sonerie și apăsă butonul de mai multe ori.

Peste puțin, servitoarea apără în pragul ușei:

— Cuconiță, două străini vor să intre cu orî-ce preș... întrebă de domnu; vor să vorbească cu dumneata.

— Ei bine, lasă-i să intre... Să vedem ce vor.

Servitoarea se supuse.

* * *

Colonelul Titu Prigoreanu nu se scula nici-o dată înainte de ora unu după miezul zilei.

Acest obicei îl contractase din timpul când fusese prefect de poliție,—post pe care îl ocupase nu mai mult de trei spre-zece zile, și când nopțile îi erau foarte des turburate, fie de trebuințele serviciului, fie de mînuirea foștelor, cu cart încă se îndeletnicia, mai vîrtos de când fusese nevoit să se retragă la pensie.

Abia isprăvisese cu căneala ciocului și năclăirea mustăților cu pomadă ungurească, când ușa odăei se dete de perete cu atîta furie, că onorabilul colonel în retragere scăpă oglinjoara ce ținea în mîini.

— Unchiule! strigă femeia care intră, îmbrăcată în desordine și înfocolită pe cap, până peste ochi, cu o dantelă spaniolă.

— Ce e, Eleno? De ce vii așa speriată? Ce s'a întemplat?

— Unchiule! măi zise ea și se lăsă zdrobită pe un scaun.

Apoi, cu un ton zdânc, aproape dramatic, ieșit din fundul pieptului, adăogă:

— Sînt nenorocită!...

— Dar ce ai? Pentru Dumnezeu!...

Și colonelul se apropia de dînsa, ridicându-i dantela de pe ochi.

— Sunt disperată!...

— Pentru ce?...

— Batjocorită;...

— De cine?... Dar spune o dată!...

— Scarlat mă înșeală!...

Chipul bătrînului, un moment îngrijorat se însenină; apoi, cu ironia caracteristică:

— Hm! făcu el... Te înșeală!... La ce?.. La concină?...

— Nu! Mă înșeală într'un mod nedem... mizerabil... are-o amantă.

— Numai una?... Hm! Eu aveam cîte trei, patru...

— Așa e; dar d-ta n'ai fost nici-o dată însurat.

— Și ce face cu asta?

— Face foarte mult... Dar în sfîrșit... A! Mizerabilul!... Sunt furioasă... Imi vine să plîng! Scapă-mă, unchiule!... Scapă-mă!... Învață-mă ce să fac?

În acest timp, colonelul îi observa figura, ca și cum ar fi voit să citească într'însa gravitatea impresiunii ce-i făcuse o asemenea descoperire. Apoi, luînd-o de ambele mîini, o așeză lângă el pe canapea.

— Aide, nepoțică.. fii cu minte... Nu te speria de atîta lucru.. Eu dac'ași fi în locul lui Scarlat..

— Iar?...

— Mă rog.. Vream să spun că... dar, în fine... pehlivanul!... O să'l judec eu.. lasă'l pe mâna mea! De aceea te-am crescut eu și 'ți-am păstrat zestrea?... Ca să te înșele el și... Lasă!.. Lasă!.. Tu ce zici că e de făcut?...

— Unchiule dragă... De la moartea mamei, d-ta 'mă-ai fost ca un părinte... In d-ta 'mă-e toată speranța.. Scapă-mă, unchiule, căci îl iubesc și... nu voiș să mă despart de el.

— Bine, bine... Dar explică-te măi lămurit.. zici că are o amantă?

— Da.

— Cum ai aflat?

— Azi dimineață a plecat la tribunal.. Puțin după aceea, au venit să 'l caute doi din clienții lui; dar ce clienți!.. Doamne! niște mitocani, dă'i cu lanțurile groase la brâu și cu degetele pline de inele. Unul din ei doar rînjea pe sub mustață; cel-l'alt măi guraliv, pe când vorbea, spiona cu ochii prin toate părțile... Imi adresa niște cuvinte, par'că ași fi fost o femeie suspectă.

«Unde este d-nul Scarlat? Întreba el, l'am căutat pe acasă și am aflat că e aci.

«Dar aici e casa lui, 'i-am răspuns eu.

«Știm noi, știm noi, adăogă el.

«Și eu sunt soția lui.

«O fi. Dar noi cunoaștem doar pe cucóna Fifița, consoarta d-nealui.. stem și în vizită cu familia.

In sfârșit unchiule, ce să 'ți mai spun?... Mitocanii aceia, în prostia lor, mă luaș pe mine, drept ceea-ce nu eram: amanta lui.

— Dar cucoana Fifița aceea?...

— Probabil, trece de nevasta lui!..

— Auzi ticălosu!

— A! Oamenii aceia! Nu pot să'i uit!.. Obrasnicii... Dar nu! Ei 'mă-au deschis capul... le sunt recunoscătoare! Luându'i de scurt, am aflat că Fifița aceea, e fata unui samsar, Bâsgă Marafetescu; locuște în strada Portăreilor No. 6. Oho!.. i am aflat bine adresa... Ceea ce m'a înfuriat însă măi mult, a fost încăpăținarea acelor oameni de a nu înțelege că eu sunt adevărata nevastă a bărbatului meu... Eșind pe ușă, cel măi gura-

liv a zis celui-l'alt, «Vezuși, mă, țitioarea, ce înfiptă e!.. Da ce lux! ce una alta!» 'i-a auzit jupâneasa.

— Ce spui?...

— Tocmai așa...

— Ei, și, ce-ai făcut?...

— Turburată, neștiind ce fac, m'am îmbrobodit cum mă vezi, m'am aruncat într-o birjă și...

— Și?...

— Am spus birjarului să mă ducă în strada Portăreilor No. 6.

— Și-apoi?..

— Când am ajuns în dreptul casei... m'am temut să intru.., se putea întâmpla un scandal... Firește, la acea oră, el nu putea fi acolo... Ah! Dacă ași fi fost sigură că'l găsec... Mișelul!.. Dar nu! Am fost prudentă... M'am întors acasă... M'am răsândit... am plâns singură ca o nenorocită... M'am apucat să cânt un marș funebru... am rupt coardele clavierului, am... Ah!.. Trădătorul! Iată pentru ce pleca dumnealui atât de des prin provincie!.. Iată de ce 'mă venea zdrobit de oboseală!.. Negreșit, Fifița lui! Iubita lui!, Nerușinatul!.. Iar eu, îl credeam, îl compătimiam... îl iubeam!..

Și Elena isbucni într'un plâns nervos; își ghemuia dantela, își răsucea mânușile, îi venea să-și mușce pumnii.

— Liniștește-te, Eleno, îi zise Prigoreanu, de astă-dată cu serioșitatea unui părinte. Imprejurarea nu e atât de grea cât și se pare... Ascultă, — voiș face tot ce 'mă va sta în putință să readuc liniștea și fericirea căsniciei voastre... Numai, fi cu minte, fă-te că nu știi nimic... Nu-i arăta nici o mahnire.. Voiș căuta să-l ved chiar astă-zî, saș... știu eu ce trebuie să fac... Dar, e bine să te găsec acasă; întoarce te și așteaptă-l....

— Să-l aștept! dar cu ce inimă... cu ce ochi!..

— Aide, aide!.. Făgăduesc să-l scap de femeea aceea; măi întâiș nu suntem încă destul de siguri...

— Ba eu sunt măi mult de cât sigură.

— Voiü vedea... Acum du-te... De seară viü la masä la voiü...

— Ah! Unchiule, îți mulțumesc...

— Fii cu minte.

— Voiü fi!..

Și Elena îl apucă de umeri și se ridică în vârful picioarelor!

— Sărută-mă, să am putere.

— Copilă ce ești!..

Apoi, după ce o petrecu până la trăsură, Prigoreanu reintră în casă și începu să se plimbe de colo până colo.

— Biată copilă!.. îngână el, și se trânti pe un fotoliu să se gîndească.

— A! O idee!..

Și se sculă repede, scrise un bilet și îndată îl trimise la adresă.

După ce dejună, colonelul trecu în salon.

Pe când aștepta nerăbdător, ușa se deschise și intră un ténăr ca de vre o 28 de ani, un tip bine cunoscut de vizitatoriî cofetăriei Capșa, și mai ales de birjariî muscali, cari nu evită nici odată a'l saluta, ori de câte ori îl întâlnesc d'alungul podului Mogoșoaie. Imbrăcat după ultimul jurnal de modă, cu ghetе de lac și tindichiat ca o păpușă de vitrină, junele Bibică Mijlocescu înaintă către Prigoreanu, răsucindu-și mânușile în mână, dar totuși păstrând o ținută respectoasă și gata a primi porunci.

— M'ai chemat, domnule colonel... Iată biletul.

— Da, ștregarule... Te-am poftit.

— Sînt foarte onorat.

— Ce mai faci?..

— Iaca.. tai frunză... Aștept de nouă luni, și nimic. Făgădueli și numai făgădueli... Sunt dator până în gît.. Nu cum-va a sunat ceasul?.. Fie ce o fi! Nu m'am mulțumit comisar și am ajuns pe trotuar.. Acum, așî primi zëu așa, chiar sub...

— Sub?..

— Sub comisar.

— Vai de capul tēu!..

— Ce să fac?.. Zëu dacă am în buzunar mai mult de 60 de bani... N'am putut măcar să viü cu birja.

— Săraca rîia!.. O să ajungi rēu, vai de tine!.. Dar să lăsăm astea... Știi de ce te-am chemat?..

— Ai vorbit cu ministru?..

— Nu.

— Atunci?..

— Așteaptă... Șezi colea...

— Mă rog... Staü eü și în picioare...

— Ba nu, șezi!..

Mijlocescu se așeză pe muchiea unui scaun.

— Aștept porunca.

— Ia spune-mi tu mie, cunoști bine Bucureștii?..

— Ce vorbă! Trei ani de poliție și nota bene mutat din secție în secție!

— Din pricina isprăvilor tale... Dar în fine, știü că ești băiat deștept...

— Se zice...

— Ei bine, ia adu-ți aminte... ai auzit cum-va de una Fifița?

— Starea civilă?

— De... cum să-i zic?.. fata unuia Băsgă Marafetescu, samsar... Trebuie să fie cunoscută de vreme ce... Cluj

— De vreme ce?

— E cam așa...

— Domnule colonel... mă ei drept?..

— Drept ceea-ce ești... Băiat muchelef și craidon, eum eram și eü la vârsta ta...

— Cu toate astea, acum...

— Acum nu!.. Afacerea stă alt-fel... E vorba de Fifița aceea... Uite ce e: și dacă n'o cunoști, trebuie să-i faci cunoștința: și dacă nu știi unde șade, cată să afli unde șeade... Scrie adresa: strada Portăreilor, No. 6.

— Am scris... Pe urmă?..

— Pe urmă? Iată 500 de lei pentru cheltueli mărunte: birje, tratații, bacșișuri și alte marafeturi. Ia informații, intră în fond, fă-i cunoștința și imediat vei avea alte cincisute pentru cheltueli extraordinare; o mie pentru cel d'intēiu chef la Ferăstrēu și alte două miî pentru primul proces-verbal de iubire reciprocă, total patru miî, bez Vlașca și Teleormanul.

— Dar scopul?

— Scopul.. îl păstrez eu...
 — Cu alte cuvinte, 'mă ceri?..
 — O slujbă, în schimbul aceleia ce voiți face să ți se dea cât de curând, ca să poți duce greutățile Fifitei tale.
 — Prea frumos... Dar nu pricep....
 — N'ai nevoie să pricepi... scopul e umanitar... Bagă de seamă, ai un rival.. un bărbat înșurat, căruia 'i port mare interes... Luându-î amanta, îl redaî nevestei sale.
 — A ! Înțeleg acum. Cuiul nou scoate pe cel vechi. Bine te-ai gândit... Lasă î pe mine. Fifita, strada Portăreilor, No. 6... M'am și amoretat de ea... Să vie cinci sute !..
 — Iată, arvuna.
 — Și ceî mulți înainte... Dacă e vorba p'ăsa ceva ..
 — Fă economie.
 — Pe cât posibil... De cinci-or cinci... Nu !.. In cinci zile nu 'mî ajunge... Pe poimăinel.. Respectele mele..
 — Isbândă bună !..

Și Bibică Mijlorescu eși repede și ușor ca un vrăbioiu într'un picior.

— Una la mână! își zise colonelul și se așeză cu coatele la fereastra din spre grădină, ca să facă noi planuri.

Nu de geaba a fost el trei-spre-zece zile prefect de poliție.

(Sfârșitul în No. viitor) Th. M. Stoenescu

SCRISOARE

LUI T. R.

Îți mai aduci aminte de vârsta fericită
 Când ne jucam cu fluturi, prin țarina-nverzită
 Și ne-ntorceam acasă cu haina sfișiată,
 Cu mâinile-nghimpate, cu fruntea urzică?
 Când așteptam, din ceruri ca vântul să adie,
 Ca să legăm o sfoară d'o coală de hirtie,
 Și, alergând prin curte, bătândune-ntre noi,
 Ne-mpiedecam d'o vacă culcată pe gunoi?

Când călăream pe bețe, p'un țap, sau un vițel,
 Când îl țineam de coadă, și ne tira cu el :

Cînd, plictisit în fine de-a noastră maltratare
 Fugea rupînd pămîntul cu coada pe spinare,
 De câte-ori părinții de pîr ne-au tîrnut,
 Când ne-ntorceam acasă cu nasul jupuit?

Îți mai aduci aminte de bunul profesor
 Cu fața roșcovană, cu barba sa fuior
 Ce se silea tot anul cu noi, ca să 'nvățăm
 O frasă latinească, pe nas să pronunțăm ;
 Cu câtă fală dînsul la toți ne producea,
 Când mintea noastră slabă, nimic nu urmărea
 De cît să-'nșele-o babă ce dormita-'n chilie,
 Ca să'î furăm o pastă, sau vre-o saralie?

Apoi chemați la studii, la mare procopseală,
 Căscînd la matematici de somn și plictiseală
 Cum ne-apuca de-odată un dor de zugrăvit,
 Visînd cî.e-o marghioală, v'run îngerăș iubit
 Și cum în mintea noastră arzîndă și nebună
 O revedeam adesea prin stele și prin lună,
 Când îngerul vieții ceresc și 'naripat,
 Cu grații de bacantă danța la bal mascat.

De-aci suspine, lacrimi, și desiluziune :
 Înția 'ncrețitură pe frunte ni-se pune,
 E cea mai dureroasă, ce 'n viață o primim,
 Dar căte ne învață în lume să trăim.
 Atunci ziceam cu toții, c'amorul e minciună
 Și 'n valurile vieții intrînd de voe bună,
 Ne așezam la muncă cu inima întregă,
 Ziceam că prin virtute problema se desleagă,
 Și ast-fel, zi și noapte, dînd sprijinul luminii
 Am izbutit în viață, să smulgem numai spini.

Te vîd încă și astăzi cu câtă mulțumire
 Lucrai pentru a obștei întregă fericire ;
 Cu cîtă abnegare și suflet arzător,
 Luptai pentru știință și pentru viitor !
 S'au dus acele timpuri, cînd noi credem în bine
 Și peste-acele zile frumoase și senine
 O ceață se depune și nu vom mai zări,
 Acele dulci speranțe ce-'n suflet răsări.
 Cu ele s'au dus încă dorința 'n sie-care
 Să 'nsemne-a sale urme, cu-o nobilă lucrare,
 Și patimile crude, ce nu se mai sfîrșesc,
 Sub forme arlechine, trecutu 'nlocuesc.

Acum, când aste zile, de timpuri spulberate,
 Recî, fără mîngîiere, și poate chiar uitate,

Și-a scuturat pe ambiî florî albe de ninsoare
Lăsându ne căldura apusului de soare ;
Când vîntul morței bate încetinel la ușe,
Cu mâinile sbircite, cătăm într'o cenușe
Cadavrele uitate a unei străluciri,
Și desgropînd din ceață atâtea amintiri,
Ne mîngăiam auzul cu crivățul d'afară,
Sperând că se va întoarce, din nou ca să răsară:

Dar cine?—Tineretea? A obștii conștiință
In schimb de o răsplată, sau de recunoștiință?
O nu! te-nșeli, amice. In viață orî-ce bine
Se scrie pe nisipuri, și-l spulberă orî-cine;
Poți semăna în cale în veci mîrgăritare,
Că timpul peste toate așterne-a sa uitare.
Cu aripile sale, el, numai într'un ceas
Darimă cea din urmă, din urma ce-a rămas.
Deci în zadar în lume căta-vei mîngîiere:
Țărîna ne urmează... și dupe ea, tăcere,
Dar din iubirea noastră va naște pe mormânt
Al amicieî arbor, atît de rar și sfînt.

Colonel G. Boteanu.

Vasile Lupu și țigancă nebună

I.

Domnea asupra Moldovei un domn grec, Alexandru Iliasi.

Faptele acestuia și ale marelui său logofet Baptiste Veleli, nu mai putură fi suferite de țară. Ea, tot-d'a-una blîndă și mult răbdătoare, acum se răsvrăti, avînd în frunte pe cei mai însemnați boeri din neam român, ca Spătarul Gr. Urechiă, Buhușeciî, Moșghileșciî, Vasile Lupul etc.

In ajunul zilei când avea să isbucnească răscoala, boeriî înțelegî la aceasta, erau adunați în taină în trapezarul de la mănăstirea Frumoasa, de lângă Iași, și luaî măsurile de pe urmă pentru ca să isbutească mișca-

rea de a doua-zi. Dintre toți boeriî sfetnici, Vasile Lupul grăia cu mai mare foc și inteția ura adunării asupra lui Alexandru Iliasi și a lui Baptiste Veleli. De odată, când Lupul făcea să răsune boltele înegrite de ani ale trapezarului, cu vocea lui răsunătoare, se deschide o ușuliță din fundul sălei și apare o țigancă bătrână...

Toți boeriî se îngroziră, crezînd că runt tradați, că erau spionați de oameniî domnești.

Dar țigancă mergea drept la Vasile Lupul și, pironindu-și ochii asupra lui, zice:

— El este!.. Să trăești Măria Ta!.. El e Vodă!... O bucățică de pâine, Măria Ta!..

Boeriî se uită mirați la țigancă și la Lupul.

— Auzi! Lupul Domn!.... gîndi unul.

— De ce el Domn și nu eî? cugetă altul...

— Va să zică noi să lucrăm, să ne punem în primejdie viața și el să se bucure de munca noastră? își zise al treilea...

Vasile Lupul înțelese gîndurile care fulgerul străbătuse mințea boerimeî, dar el singur era înmărmurit sub impresiunea aparițiunei.

— Boeri veliți, nu vă speriați, zise atuncî parintele Varlaam egumenul mănăstirei, care, înțeles cu căpiteniile răscoalei, era și el de față, la sfătuire, — nu vă speriați.—Nu este vre-o iscoadă Domnească, e o biată țigancă nebună... O ținem închisă, colo, în paraclis și am uitat să încuiî ușa din partea trapezarului...

— Nebună, nebună, gîndi însă în fundul minții sale călugărul, dar prin buzele nebunilor de câte-orî n'a eșit grăit de la Dumnezeu!..

Ceea-ce liniști deplin pre boeri fu vorba isteată a lui Vasile Lupul, care înțelese cugetul boerimeî.

— De mine vè îngriziți boeri? zice Lupul? Dacă mâine isbutim, Domn va fi Barnoski, prietenul nostru, boerul care se bucură de încrederea, de iubirea d-voastră.

II.

Se știe că răscoala isbuti. Alexandru Iliăși fu condus la hotare.

Se știe că poporul, în turbarea lui, se năpusti asupra lui Baptiste Veleli și-l măcelări.

Se mai spune de graiul netăcut al condeelor bătrâne, că din multimea răsculată cine-va a așvêrlit în Vasile Lupul cu un oș mare... Lucrul a fost dat pe socoteala unui rău chitaciù, care ar fi fost voit să lovească cu osul pre Alexandru Iliăși, cum îl scoteau boerii din Iași afară, ca să nu-l sfășie și pe el poporul, dar adevêrul e că lovitura era îndreptată asupra lui Lupul, de către unul din boeri, cari luasera parte la sfătuirea din trapezarul mănăstirei.

III.

Lupul se ținu de jurămînt: Barnoski veni din Polonia și el fu Domnul Moldovei. Boerii uitară vorba țigăncei nebune de la mănăstire. Dar câți-va ani după aceea, țara întreagă și toată boerimea deteră domnia lui Vasile Lupul.

Când cu mare alaiù Lupul era dus la biserica Sf. Nicolae, ca să-l ungă de domnie, la ușa bisericei Lupul fu întempinat de *Țiganca nebună*. Era acum de tot bêtrênă și aproape făcută ghem de greutatea anilor.

— El este, Lupul Vodă!... zise țigancă... Boerul de la mănăstire.

Domnitorul 'și aminti cele întemplate cu atâția ani în urmă. Provestitoareî sale de domnie, noul domnitor îi dete din acea zi toată îngrijirea, dăruindu-i case și vii lângă Iași...

Neamul țigăncei primi de la Vasile Lupul, carte de iertare din robie și la moartea ei, moșteni toată averea ei: casa și via...

Până astă-zî, tos dealul unde era via țigăncei, în apropiere de Iași, se chiamă: „*La nebuna*“.

V. B. Urechia.

FATA LA BOBĂREASA

— Domnișoareî E. N. P.—

FATA

Nu departe de la mine
Locuește oare-cine,
Care-a zis că mă iubește,..
Dă cu bobii și 'mî ghicește,
Să mă ia, voiește?

BOBĂREASA (după ce a 'ntins bobii)

Da, voiește; dar nu'l lasă
O bătrână de acasă..
Și apoi i se propune
Alta, de care-î se spune
Multe lucruri bune.

Ensă bun ea știi ce are?
Numai o avere mare..
Va afla el de aceasta
Și va zice la toți:—Basta!
Mi-am ales nevasta.

Tu n'ai dotă avuție,
Dar ai multă hărnicie,
Cunoștinți folositoare;
Ești exemplu de onoare,
A virtuței floare.

Casă dar,—să fii pe pace,—
El cu alta nu va face...
Treii femeii vor să'l atragă;
El în seamă nu le bagă:
Numai tu-î ești dragă.

FATA

Poate fi cum zici tu, babă;
Dar speranța mea e slabă:
Calitățile morale
Sunt ca vechiturii din hale:
Nu mai fac parale.

Banul ține loc de toate:
La lumină pe prost scoate,
Pe corupt, moral îl face,
Criminalului dă pace,
Draci în sfinți preface.

Așa, fata fără dotă,
Aibă cea mai bună notă
La caracter, conduită,
Chiar frumoasă, instruită,
Nu se mai mărită.

Tifeanul.

STROIE CORBEANUL

DE

ALEXANDRU LAZARESCUL

(LAERTIU)

— Măria ta ești destul de luminat. Însinui unul de la spatele eminentiei sale.

— Nu! vorbiți.

— Măria ta, zise cel de mai nainte, smerita mea părere ar fi să trimiți veste la înalta poartă ca să scape țara de acest foc. Ea nu este în stare să se miște, dar cum să se mai bată?

— Lucrul e ușor. Pot trimite pe cineva din d-voastră cu această solie, iar eu să mă trag peste Dunăre cu mult, puținul ce am în lăzi, d-voastră iarăși puteți trece munții în Brașov sau în Sibiu și să scăpați de suferință; dar țara?

— Țara, Măria ta, a răbdat multe, și va trece cum va putea nevoia aceasta. Poate va da Dumnezeu să fie cea din urmă ispită.

— Trei-zeci de armăsari să fie gata jos! strigă de odată Mavrogheni către unii din idiclii prezenți, și să se închidă porțile!

Buzele sale groase, ce învinețiseră de mânie, păreau îndoite prin strângerea convulsivă ce el le impusese; iar ochii săi rotunzi și însângerați părea că se rotesc sub umbroasele sale sprâncene, aruncând luciri furioase împregiuru'i.

— O prea sântite! zise el adresându-se către mitropolit, sunt oare aceștia urmașii lui Mircea, lui Țepeș și ai lui Mihaiu? Se aseamănă aceștia Buzescilor, Calomfirescilor Fărcașilor și tuturor aceluia ce ținură ei singuri piept lui Baiazet, lui Mohamed, lui Murad, lui Soleiman și mulțimelor fioroase de Osmanlii ce ajunseseră spaima Europei? Seamănă aceste păpuși urite cu acei înflăcărați resbelatori ce bătea Dristorul, aidea Nico polea, încongiura Vidinul și nevoia pe mândrii Sultani să trimită daruri prețioase capului lor neîmblânzit? Lupta în contra celui mai înfricoșător dușman nu era bine sfârșită, și de la marginea Dunării sbura fără repaos, când peste stâncele Carpaților spre a zdrobi hordele ungarilor, când peste Milcov spre a pune în goană pe tătari sau a frînge trufia Leșilor? Atunci nu se întreba care este inamicul ce călca țara, nici în ce număr este; tot românul devenia un luptător și tot ferul, o armă.

«A! eu un venetic, știu acestea despre strămoșii dumneavoastră, și dumneavoastră ați uitat până și ziua de ieri.

«Dacă toate câte am zis sunt adevărate, dacă acest pământ este românesc, apoi astăzi, stând precum stați, orî sunteți niște haini mișei și trădători, orî sunteți născuți din sclavi ai aceluia mândrii oșteni de odinioară,—O! un sînge curat nu poate degenera până la această treaptă de înjosire!

«Și mai pretindeți a vă urca pe tronul eroilor de altă dată și a domni peste un po-

por, al căruia pământ nu scii să l'apărați! — Aideți, boeri! deșertați sala!

Cu gestul amenințător și cu privirea batjocoritoare, Mavrogheni se trase la o parte, spre a lăsa loc să treacă pe dinaintea sa umbrele palide ale acestor făpturi fără inimă, ce suferea fără să murmure să se ultragieze în modul cel mai sângeros demnitatea și orgoliul cavalerilor români.

Guarda se înșirui în linie d'o parte și de alta, și formele omenești ce purtau, fără să merite titlul de boeri, alunecară afară una câte una, fără să li se audă măcar respirațiunea.

— Aideți și dumneavoastră, archontes! adăogă Mavrogheni, făcând un gest de plecare la șapte dintre membrii divanului ce rămăseseră în urmă.

— Nu! Măria ta, răspunseră aceștia mai toți în acelaș timp. Ne vei da voce să rămănem.

— Măria ta, zise Scarlat Cămpineanul, înaintând în fruntea celor-l'alți. Români pot cădea sdrobiți de numărul dușmanilor lor, nu vor pleca însă capul de bună voce sub jugul neamțului său al muscalului. Sunt brațe în țară. Aceste brațe pot fi tăiate în luptă, dar nu vor lua singure fearele rușinoase ale robiei. Noi aceștia de aci te vom urma în bătălie.

Fie care din acești 7 junii își ținea mâna pe pumnalul său, toți rezoluți a se arunca asupra tiranului, dacă va voi să'i insulte.

Mavrogheni își șterse fruntea de sudoare. O învederată bine-voință se resfrângea pe fața sa. Cu un pas sigur și deschis, merse de strânse pe rând mâna tuturor acestor junii, ce protestară cu tărie în contra acuzațiunii de degradare a singelui românesc.

Acești junii erau: doi frați Cămpineni, doi frați Cantacuzini, un Goleșcu, un Cărlöva și un Brăilöiu. Istoria n'a conservat numele celor l'alți douăzeci și trei; poate că în realitate nici n'aveau un nume.

— Archon Căminare, zise Mavrogheni adresându-se către Scarlat Cămpineanul, n'am să vă mulțumesc; vă spuî însă cu inima pli-

nă de bucurie că mă crez fericit, văzând că se mai află încă aci inimi cari bat vitejește.

«M'aș fi luptat singur pentru tronul acestei țări; eram dator s'o fac; dar tot-d'a-una mi-ași fi întors privirile înapoi să văz dacă până în cele din urmă nu se scoală vre-unul din urmașii eroilor de altă dată, spre a mă însoți în luptă. Intr'o țară unde viețuesc reptilele, ce poate fi domnitorul locului?

>Aidem jos!

Mavrogheni se scoborî urmat de Stroie, de Turnavitul și de cei-l'alți șapte boieri. Când ajunse pe treapta de jos a scării, se întoarse pe jumătate către cei douăzeci și trei, ce se scoboriseră mai înainte și se aflau în vestibul, afundați în tăcere și așteptând cu frică soarta ce voia a le face tiranul.

— Inainte archontes! și pe cai acum! le zise el fără a'i privi.

Nimeni nu se mișcă însă din loc. Palizi, ca lumina șovăitoare a unei candelă mormintale gata a se stinge, se priviră unii pe alții fără a'și vorbi.

— O culme a înșiririi! strigă Mavrogheni, și un ris nervos cu hohot plecă din plămâni săi, spre a exprima acel grad de indignațiune în care cine-va stă în cumpănă între o rezoluțiune teribilă și desgustul de a o pune în lucrare.

— Ia-le caftanele! archon cămărașe, zise el adresându-se unuia din idicliii, și îmbracă'mi cu dênsele caii de afară.

Ordinul se execută fără nici-o protestațiune și cu iuțeala unei clipiri.

Mavrogheni înaintă pe cea din urmă scară de afară, zise lui bași cihodar să-i aducă pe rând fie-care animal și le conferi, în uimirea tuturor, rangurile corespondenți caftanelor cu care erau acoperiți. Când cel din urmă cal termină defilarea, se întoarse către boieri și le zise cu ultimul dispreț:

— Aideți, archontes! ați pocăluit de sôme, puteți să plecați! — Deschideți porțile, bostangii, și duceți-mi boierii la iesle!

XVII

A doua zi, după această stranie întâmplare, Bucureștii se sculară cu fața cuprinsă

de rușine și sərbădă de afrontul ne mai auzit ce primiseră în curtea domnească din partea Despotului *simitgiu*.

Têrgoveții, cari aparțineau mai în totalitate clasei boerestii, unii prin daraveri, alții prin lucrul manual, alții prin scutiri de biruri și de potvezii, identificații, din cauza pungelor lor de bogasiu largi și profunde, cu soarta bună și rea a acestor puternici *stălpî ai țerei*, se codea să iasă din casă afară spre a nu se întâlni unii cu alții; atât le venea greu să nu lase altor străini să le citească pe frunte ultragiul la care fuseseră supuși respectivii lor patronii.

La această mare supărare se mai adăuga și temerea despre urmările ce putea avea urgia domnească.

Doi-spre-zece boieri numai se exilasera, și comerțul își simția pântecul lignit: ce trebuia să fie dacă nenorocirea ar fi căzut pe toți acei boieri cu jupănesele, fetele și coconii lor?

Kesatul căta să se arunce asupra pieței ca o noapte de Noembrie întunecoasă, rece și lugubră, rupând strașinele cele lungi ale caselor sub vîrsarea unei ploii de potop și în urletul cobitor al căinilor din suburbii.

Situațiunea putea lua întinderea unei maldii contagioase în stomacul *ișlicarilor*, *șalvaragiilor*, *cazacliilor* și *lipscanilor top-tangii*.

Aci însă, ca în toate, *Pronia* dumnezească nu lăsa să se răpuie atâta creștinătate; înaltul cler, furnicând pe stradele Bucureștilor și îmbuibat de veniturile monăstirilor și schiturilor, sta țeapăn și tare, era gras și sănătos, și până la întoarcerea timpilor fericirii, era de sineși preursit să facă în piață bogatele cumpărări de blane de Rusia, șaluri de Persia, mătăsuri de Stambol și Ispahan și de multe și gustoase articole de băcănie.

Dintre toți *cupeții*, singurii tabaci, cojocarii groși, văpsitorii și cărciumarii erau scutiți de grije. Acestora înse nici le prea băgă cine-va de seamă, ca unora ce aveau d'a face cu prostimea și trăia fără stăpâni.

Las asemenea de o parte pe brutarii, măcelarii, precupeții și vînzătorii de verdețuri. Această grasă păsciune a agenților comunali și polițienestii din timpii moderni nu era regulată în corporațiunii, și mai nu se simția existența lor. Mai toți oaspeții Bucureștilor se îndestulau prin ei însuși, afară de Nemții cari erau prea puțini atunci, și cărora, ca trecători, le da alții de mâncare. Pâinea se fabrica în casele tuturor: era turte, azime, pâine dospită, și mălae în țest. Singurii boerii și cei fără menagiū mâncau lipii și simiți, iar cât pentru verdețuri, lăptucele franceze, varza de Belgia și guliele nemțești, cu toate varietățile grădinăriei moderne, erau necunoscute. Înalta aristocrație își mânca mielul fript cu ceapă și usturoiū verde, iar în casuri excepționale cu salată de păpădie.

Afară de acea gravă neliniște, o altă mișcare mai accentuată turbura dulcele repaos al burgheziei bucureștene; o ferbere fără sgomot se vedea în rîndurile boerilor. Aceasta prevestea iarăși vr'o restriște necunoscută.

(Va urma).

VORBE

~~~~~ *Sunt unii oameni, ba chiar cei mai mulți, care, când îi întrebă să te îndrepteze pe o stradă oare-care, îți arată încolo sau încolo: ia tot-d'a-una direcțiunea contrarie de aceia ce și-au arătat, dacă îți să ieși unde vreai să te duci.*

~~~~~ *Sunt unii păstori așa de buni și de cinstiți, că până și lupii fug de ei.*

~~~~~ *Când ai mijlocul de-a ajunge prin bani, la ce bun să îți sacrifici viața?*

~~~~~ *Cu cât fericirea vine mai curând, cu atât trece mai repede. Cine a muncit mult ca s'o capete, îi simte gustul chiar și după ce a trecut*

~~~~~ *Dacă lingușitorii ar avea cât de puțină sinceritate, regii, împrejurul cărora ei se adună, ar schimba ministerele măcar odată pe an.*

IDLĂ!

-- Fă, Frăsină, erl mi-a spus
Lelea Safta cea din sus
Că de câte-ori te duci
Vaca de la câmp s'aduci
Intr'acolo 'n loc s'apuci,
Te oprești la cei trei nuci
Ș'acolo de vorbă stai
Cu Ion al lui Mihai?

— Dacă, mamă, nu știu cum,
Tot-de-auna 'mă ese 'n drum
Și s'aține; nu mă lasă
Ca să viu d'adrepțu-acasă
Pân'ce nu-î făgăduesc,
Că pe el am să-l iubesc
Și până când nu-i măi spui
C'am să fiu nevasta lui!—

— Fă, Frăsină, zău, ia tacă,
Că ce faci bine nu faci:
Știu că nu ți prea pare rău
Când te 'ntâlnești c'un flăcău.
Eă lui tată-tău 'i-oî spune
Să-l întrebe de-a minune
Pe Ion, ce vrea cu tine
De în cale 'ți tot s'aține? —

— Ba nu, mamă, să nu-î spui,
Că nici el de vină nu-i;
Cum gândești că n'o să-mi iasă
In drum, dacă-î par frumoasă,
Și cum n'o să facă gagă
Când mi-a spus că i sunt dragă
Și când, mamă, chiar și eu
Iam spus că-î pe placul meu?—

— Vai de mine, fa Frăsină
Vezi că și tu ești de vină;
Apoi oare nu-i rușine,
Draga mamei, pentru tine
Să vorbească lumea 'n sat
Că tu ai amoretat,
Și să afle tatăl-tău
Care știți cât e de rău?—

— Las', mamucă, nu te teme,
Că-î voiu spune măi din vreme
Lui Ion să vie-acasă
Să mă ceară de mireasă,
De-o fi să se 'ntempe iară
Ca să 'mă iasă 'n drum de sară.
Nūmăi tatei, vezi, să-î spui
Până nu voiu fi a lui.

Adrian Millan.

UNA-ALTA

Un ténăr se prezintă la un profesor de
vioară, și 'i propune să-î dea lecții.

— Ai măi avut alt profesor înaintea mea?

— Da, răspunde ténărul.

— Atunci imă vei plăti un preț îndoit.

— Pentru ce?...

— Pentru că voi avea o muncă îndoită:
una, ca să te fac să uiți principiile prede-
cesorului meu; alta, ca să te învăț pe ale
mele.

* * *

Intr'un cerc oare care se creta moartea
prematură a avocatului X.

— A fost destul de bine căutat, zise un
doctor care se afla de față. Trei doctori am
fost nemișcați de la capul lui: Bisturescu,
Clistoreanu și eu.

— Negreșit, 'i se răspunde, ce putea să
facă contra trei!...

* * *

Un nebun, fiind dat în căutarea unui a-
lienist, când îl întreba cine-va de ce suferă,
răspundea:

— Friguri calde, cu complicație de doc-
torii.

* * *

Doctorul Măță era foarte somnoros și nu-
plăcea să 'l scoale clienții în timpul nopței.

Odată, în zorii de ziuă, vine la el un ve-
chiu prieten și client:

— Doctore, aide repede că 'mă moare
băiata!...

— Ce are?...

— A înghițit un șoarece!...

— Ei bine, dă-î să 'nghiță o pisică, și la-
să-mă 'n pace!...

BULETIN BIBLIOGRAFIC

Au apănut de sub presă și se află de vânzare la toate librăriile :

1) **Luptele Pentru Naționalitate ale Românilor de peste munți**, un volum de peste 300 pagini, de vechiul nostru colaborator, d-nul *G. Adamescu*, actual profesor titular la Lyceul „Alexandri“ din Galați.

Pretul unui exemplar : 2 lei și 50 bani.

2). **Câte-va cuvinte despre dualismul Austro-Ungar**, o broșură de acelaș autor. Pretul : 50 bani.

Recomandăm aceste cărți cititorilor noștri, mai ales acelora care doresc să aibă cea mai justă idee despre situația românilor de peste munți, sub dominația maghiară. Nu poate fi român acela care se va da înapoi de la cunoașterea tristelor adevăruri pe care domnul Adamescu le espune în cărțile sale, adevăruri culese și controlate de chiar domnia-sa la localitate.

Rez.

PREMIILE NOASTRE PE 1893

(Oferite abonaților „Revistei Literare“)

D-nii abonați cari, în timp de cel mult opt zile de la primirea acestui număr, ne vor trimite prin mandat postal sau direct la administrație, costul abonamentului pe un an înainte (20 lei) plus taxa transportului și al vamei, precum se vede notat mai jos, vor primi gratis, unul din următoarele premii :

Premiul No. 1

(Transport și vamă 1 leu și 75)

- 1 Port-moneu
- 1 Port-tigar
- 1 Carnet-frusă
- 1 Tabachera cu secret
- 1 Ghicitorul Minunat
- 1 Butoiașul Magic
- 1 Hartie Magică
- 1 Cerneală invizibilă
- 1 Volum „Decepții“
- 1 Barometru „Parisian“
- 1 Cutie cu 12 creioane colorate
- 1 Cutie cu compasuri

Premiul No. 2 (Bijuterii)

(Transport și vamă 2 lei)

- 1 Broșe de fantezie
- 1 Broșe argintată
- 1 Lanț de ceasornic
- 1 Ac de cravată

- 1 Pieptene de cap „Sapho“
- 1 Cruciuliță de gât.

Premiul No. 3

(Transport și vamă 2 lei și 50)

- 1 Joc de ruletă
- 1 Joc de loton
- 1 Joc de domino
- 1 Joc de nain-jaune
- 1 Joc de cuburi.

Premiul No. 4

(Transport și vamă 3 lei)

- 1 Aparat fotografic „Universal“
- Cu toate accesoriile și instrucție. Reușită sigură.

Premiul No. 5

(Transport și vamă 3 lei și 50)

- 1 ceasornic de masă cu deșteptător „Baby“
- Diametrul cadranelor 12 centimetre. Regularitatea garantată. Aceste ceasornice se vând de ceasornicări din capitală cu 15—16 lei unul.

Premiul No. 6

(Transport și vamă 5 lei)

12 cutite pentru desert.

Cu mânerul încrustat în mozaic, iar lama suslată cu aur, păstrate într-o cutie foarte elegantă, căptușită cu ațelaz. Aceste cutite se vând la bijuterieri cu prețul de cel puțin 24 lei duzina, fără cutie.

Stabilim o-dată pentru tot d'auna că d-nii abonați care nu vor trimite abonamentul în termenul de 8 zile,—cei din capitală direct la administrație, iar cei din provincie prin mandat postal, vor pierde dreptul la premii, căci revista nu oferă premiile de cât pentru abonamentele plătite cu punctualitate și fără intermediul încasatorilor, cărora administrația le plătește remize însemnate.

Or cine se va abona din nou la „Revista Literară“, are drept la premii ca și vechii noștri abonați, pentru aceasta e de-ajuns să ceară înscrierea pe o cartă postală, trimițând tot o-dată și costul respectiv.

Administrația.

NOUTAȚI MINUNATE

**Jocuri de fisică și de prestidigitatune, Farse, Chestiuni, Bijuterii
Insufleteite, Articole surprinzătoare și de utilitate, etc. etc.**

— A se arăta la comandă numărul de ordine al fie-cărui obiect —

Aparat fotografic Universal. Reușită garantată.—Acest aparat, cea mai nouă și surprinzătoare invențiune, este o adevărată minune prin ingeniositatea și ușurința cu care produce foarte frumoase fotografii, în mărime de 5 centimetre pe 4. — Este foarte util nu numai amatorilor cari voesc să-și fotografieze familia, dar devine indispensabil călătorilor, pentru fotografierea pozițiilor frumoase; procurorilor, judecătorilor de instrucție și șefilor de poliție care pot fotografia cu acest aparat figurile criminalilor, și mai ales doctorilor de spitale care în unele cazuri obicinuesc a fotografia pe bolnavi.

Recomandăm acest aparat ca foarte bun, lucrând foarte lesne și cu rezultat sigur. — Prețul unui aparat cu instrucția, cu materialul necesar pentru a lucra de mai multe ori și cu toate accesoriile lui, este numai 12 lei.

Comandele se fac prin administrația „Revistei Literare“, care le expediază pe ori-ce adresă, în timp de 12 zile.

1). **Ghicitorul minunat.** Un nou joc magic, care ghicește vârsta ori-cărei persoane. Prețul 50 bani.

3). **Globulele Naibeii**, exalând un miros in-suptabil, lăsându-le să cadă pe parchetul unei odăi. Un mijloc foarte bun de a goni din casă mosafirii nepoștiți. Cutia 1 leu.

3) **Globulele parfumate**, exalează un miros foarte plăcut. Foarte bune pentru a parfuma odăile. Cutia 1 leu.

4). **Pastilele Seraiului**, care, când ard, parfumează și îmbălsămează odaia. 1 cutie 75 b.

5). **Sășeul Parfumat.** O mică perniță care se poate purta în buzunar și care înlocuește parfumul cel mai fin. Bucata 50 bani.

24). **Preparatul misterios**, pentru a tăia be-tivilor pofta de băut. Unge buzele paharului cu acest preparat și dă să bea dintr'ensul persoanei căreia vreți să-i piară pofta de băut. Cutia 75 bani.

28) **Șopârla agățătoare**, de cauciuc, foarte bine imitată. Spaîma cucoanelor, 2 lei.

32). **Șoarecele mișcător**, se mișcă printr'un sistem invizibil. Imitează perfect un șoarece viu. 1 leu.

51). **Moș Burtă.** Un stimabil bătrân de metal, așezat într'o poziție critică și care re-

simte efectul unor hapuri foarte drastice. Foarte comic. 2 lei.

53). **Hapuri** pentru „Moș Burtă“. Duzina 50 bani.

66) **Ac de cravată**, aruncând parfum, 2 lei.

67). **Broșă de damă**, aruncând parfum, 3 l.

69). **Țigaretă asvêrlind apă.** Cu aceasta poți să stingi țigara aceuia care îți cere să și aprinză pe a sa. 2 lei.

71). **Șopârlă asvêrlind apă.** Această șopârlă pe lângă că inspiră frică, mai are și calitatea de a stropi cu apă pe cine o va atinge. 2 lei 50 bani.

72). **Broască asvêrlind apă.** O ții în mână și o arăți cui-va, apăsând pe un resort, îl stropești cu apă sau cu parfum. 1 leu 50 b.

76). **Țignal cu surpriză**, aruncând pudră în obrazul aceuia care suflă într'ensul. 2 lei.

80). **Diapazon cu surpriză.** Acest diapazon dă pe la foarte just, dar în acelaș timp aruncă pudră în fața cui își pleacă urechia să 'l asculte. 2 lei.

81). **Cutița mușcătoare.** Dă cui-va această cutie cu scop d'ași măsura lungimea degetelor. Fă'i săși bage degetul între cele două extremități ale tubului, care'l va strânge așa de tare că nu va putea săși tragă degetul înapoi. 80 bani.

85). **Panglică fantastică.** Cu ajutorul acestui mic ruloș poți uimi o adunare întreagă. Prefă-te că suferi de o teribilă durere internă. Apoi, bagă sub limbă acest ruloș și apucând căpătâiul trage afară. Vei scoate din gură mai mult de 20 metre de panglică de toate culorile. Bucata 50 bani.

86). **Roata fantastică**, conținând o sută de metri de panglică. O introduci într'o pălărie și, pentru mirarea tuturilor, poți să scoți afară o mare cantitate de panglică. 1 leu 50 bani.

91). **Nas de ceară**, lipindu-se pe nas îți schimbă grozav figura, făcându-te urât ca dracu. 1 leu 50 bani.

92). **Mustăți false.** 2 lei.

93). **Barbă falsă.** 5 lei.

94). **Favorite false.** 5 lei.

96). **Pumnalul omoritor.** Spui cui-va că voești să te omori. Ridici pumnalul, te lovești în inimă.. dar fierul intră în mâner, având aparența că și-a intrat în corp. 4 lei.

97). *Mama!* O cutiuță misterioasă pronunțând foarte distinct cuvântul „mamă!” Acest strigăt de copil eșind din buzunar, pune pe toți în mirare neștiind de unde vine. 1 bucată 3 lei.

99). *Miorlăitorul!* Acelaș aparat, imitând perfect miorlăitul pisiceii. 1 bucată 3 lei.

112). *Hârtie magică.* Această hârtie e astfel preparată că se întrebuițează la o mulțime de combinații curioase. Dacă oferi cui-va o țigare făcută cu această hârtie, imediat la apropierea chibritului, hârtia dispore ca prin minune, lăsând pe fumător cu tutunul pe buze. Păcăleală foarte hazlie. Prețul unui pachet 50 bani.

113). *Tabachera minunată.* Oferă cui-va o țigară din această tabacheră; dar țigările dispar și în loc ese o mutră neplăcută. Lei 2.50.

116). *Chibritelnița secretă.* Acel care nu îți cunoaște secretul apasă pe un buton, vrând s'o deschiză, dar vai! un ac năpraznic îl înțepă. 4 lei.

145). *Cutie Dracului.*—Această cutie par'că ar fi de la cofetărie. O trimiți cui-va în chip de dar; însă când o deschide, sare dinăuntru un drac. 2.50.

148). *Cutie de domino,* când o deschizi sare dinăuntru un șoarece. Foarte bună păcăleală pentru cucoanele care obicinuesc să joace domino. 1 leu.

305). *Praful Nazareth.* Umpli un pahar cu apă și pariezi cu cine-va că poți să bagi într'ensul, fie un deget, fie ori-ce alt obiect, fără să se ude. Puți câte-va degete de praf d'asupra apei, și poți apoi să bagi în apă or ce, fără să se ude. O cutie 50 bani.

307). *Magnetul lui Lucifer.*—Iei un pahar, îl acoperi c'o farfurie și fumezi o țigare la distanță. După o jumătate minut, fumul de la țigare va trece în pahar. Cutia 1 leu.

308). *Praful lui Belzebut,* cu care se poate face artificialmente plante, arbori, stânci, peșteri și altele. O cutie 50 bani.

311). *Praful Farfadet,* frecându-ți cu acest praf mâna, fața, perul, etc, pot să te expui la flacără, fără să te frigă cătuși de puțin. Cutia 1 leu.

358). *Oglinda minunată,* arată pe ori-cine de-o sută de ori mai frumos decât este. Bucata 2 lei.

366). *Sula magică.*—Cu această sulă te poți preface că îți găurești falca, fruntea, nasul, fără să lase însă nici un semn pe unde a trecut. Prețul 2 lei.

371). *Scândurica hoată.* Așezând o monetă pe dânsa, poți face să dispară și să reapară după voie. Bucata lei 2.

372). *Butoiășul magic.* Introduci o monetă în butoiăș și nimeni nu poate s'o mai scoată, dacă nu îți știe secretul. Lei 1.50.

373). *Zarul.*—Jucând cu acest zar ești sigur că o să iasă punctele ce dorești. Bucata 3 lei.

384). *Cuiul Satanei.* Cu acest cui îți străpungi degetul fără să iasă sânge. Bucata 60 bani.

387). *Tava cămătarului.* Puți pe acest taler câte-va monete, apoi le restorni pe o farfurie sau în palma cui va. Pentru mirarea tuturilor, monetele sunt de două ori mai multe de cât ai pus. Bucata 2 lei.

397). *Cuțitul magic.* Cu acest cuțit poți să îți tai mâna fără să iasă sânge. Bucata lei 4.50.

405). *Privighetoare americană.*—Cu acest mic instrument poți imita foarte lesne cântecul tuturilor paserilor. Cutiuța cu 5 privighetori: 1 leu și 25 bani.

412). *Pâlnie miraculoasă.* Din acest vas poți face să curgă apă sau vin, după ce, cu toate astea, ai arătat că în vas nu era nimic. 2 lei.

420). *Găurește limba.* Un mic instrument cu care îți poți găuri limba fără să îți faci nici un rău: 1 leu.

421). *Placa vorbitoare.* Arăți o placă de scoală pe care nu e scris nimic. O puți pe masă cu fața în jos. Pune pe cine-va să îți facă o întrebare, și răspunsul d-tale se va găsi scris pe placă fără s'o mai fi atins. 2 lei.

466). *Globul cu batista.* Arde în acest glob o batistă. Peste puțin o veți scoate intactă. 7 lei.

467). *Scamatorul.* Un mic aparat invizibil cu care poți face să dispară obiecte ca, inele, bijuterii, monede, etc. 1 leu.

471). *Fântâni luminoase.* Lumea care a fost la expoziția din Paris n'a uitat încă impresiunea ce i-a produs Fântânile Luminoase. Dar de ce tocmai la Paris? Cine n'a văzut de 10 Maiu în București, Fântânele luminoase de la Cismegiu? Aceia însă care nu le-au văzut nici odată sau care ar dori să le mai vază în miniatură, și le pot face singuri în mic, tot așa de reale și de frumoase ca în mare.—Aparatul complet cu toate necesariile și instrucție. 4.50.

473). *Tabachera secretă.* Această tabacheră de nikel este foarte trebuincioasă fumătorilor care sunt asaltați zilnic de prietenii care n'au nici odată tutun. Incape într'ênsa un pachet de țigări, care dispar imediat ce deschizi tabachera, așa în cât poți să o prezinți cui-va goală, dacă nu vrei să îți dai o țigare. 3 lei.

Chestiuni.—Aceste chestiuni constau în niște obiecte de metal sau de carton, construite într'un mod așa de complicat că nu le poți deslega fără oare-care pătrundere și dibăcie.

902). *Chestiunea Turn. Eifel,* cu instr. 1 Leu

903). *Chestiunea delicată,* cu explicație 1 "

906). *Chestiunea disolvării* . . . . .50 B.

908). *Deșteaptă copilul care doarme.*

Copilul deschide ochii dacă îți cartoul într'o poziție anumită . . . . .50 "

909). *Chestiunea nevastei și a sócrei.* 50 "

910). *Chestiunea celor trei găște.* .50 "

